

Tình muộn

Giờ cô đang hứng chịu hậu quả, một thằng nhóc (mà cũng không biết chính xác là thằng hay con nữa) hình thành trong bụng cô.

Người ta nói say rượu không tốt, thật sự là vậy, nó làm người ta hoan lạc và rồi ... mất lý trí. Trúc đã rơi vào hoàn cảnh như thế đó. Giờ cô đang hứng chịu hậu quả, một thằng nhóc (mà cũng không biết chính xác là thằng hay con nữa) hình thành trong bụng cô.

Trúc ghét trẻ con, nó phiền hà, lôi thôi và chán ngắt. Giờ thì cái sinh vật bé nhỏ không mong đợi đó đang dần lớn lên, sẽ chiếm lĩnh hết cái vòng eo con kiến của cô, nó làm cô thật sự khó chịu. Tuy nhiên, cô lại không trách nó, bởi cô biết nó vô tội, tội là do sự bất cẩn của cô, tội là ở ông bạn của cô.

Hội là bạn – chính xác là bạn nối khố từ thời cô còn “truồng cời tắm mưa”, nhà gã sát vách nhà cô, mà nhà gã và nhà cô đều nghèo nên thân nhau là chuyện đương nhiên. Chính xác là Hội lớn hơn cô 3 tuổi, nhưng khi mà người ta chơi thân với nhau thì tuổi tác không phải là vấn đề quan trọng, họ vẫn mày tao như thường (đấy là cô suy từ bụng của mình thôi, chứ từ hồi vào cấp 3, Hội đã gọi cô bằng em rồi). Hội biết rõ cô cá tính như thế nào, nên cứ mặc cô muốn kêu sao cũng được, miễn cô vui. Giờ thì chính cái ông bạn khốn khiếp đó lại làm cho cô như thế này, cô bức hấn quá.

- Em hả? anh vào được không?

- Tôi không có mượn anh đến

- Anh muốn nói chuyện với em thật mà

- Tôi chẳng có gì để nói với anh, về đi

- Thật ra thì hôm đó anh uống quá say, anh không...nên anh...anh không có ý chối bỏ trách nhiệm, anh mong em hiểu và cho anh được bù đắp...

- Im ngay, anh sắp cưới Vân rồi, đừng phiền tôi, tôi chả cần anh trách nhiệm. Về lo cho gia đình anh đi.

- Trúc à ...

Không để cho gã nói hết câu, cô tắt máy, khóa cửa. Cô cần thời gian để suy nghĩ, cùng lắm thì bỏ nó đi, mới ba tuần thôi mà.

Anh yêu Trúc, yêu say đắm từ lần đầu nhìn em tinh khôi trong tà áo dài, với anh, Trúc là người tình, là người vợ duy nhất trong cuộc đời. Vậy mà em vô tư quá, em cứ song song bên đời anh, trên người anh, thậm chí là làm anh phát điên. Rồi hôm nay, khi em gọi cho anh đến một quán rượu, nhìn em đau khổ, hành hạ bản thân vì tình, vì cái thằng vợ vẩn nào đó, anh đã không kèm được lòng mình, anh dìu em về trong men say và niềm hân hoan khôn tả.

Em trách anh vụ lợi, đề tiện hay gì cũng được, bởi nhìn em trong vòng tay kẻ khác là điều quá sức chịu đựng của anh. Em phải là của anh, bản chất một thằng đàn ông trời dẫy mãnh liệt khi anh nghĩ đến điều đó. Để rồi giờ đây, sự lạnh lùng của em đã cho anh biết anh sai lầm. Việc chiếm đoạt ai đó không đem người ta lại gần hơn, mà đôi khi nó còn làm cho khoảng cách xa vời, có khi là mãi mãi.

Hội đã mất ngủ kể từ đêm hôm đó, anh suy nghĩ thật nhiều, về Trúc, về Vân – người con gái được anh chọn để khóa lấp hình ảnh của Trúc. Anh thật ích kỷ khi đã làm tổn thương cả hai cô gái, anh thật sự bối rối. Anh nhất định phải làm gì đó ... nhất định.

Trúc đột ngột hẹn Vân café, có vẻ rất nghiêm trọng, thái độ của Trúc làm Vân hồi hộp, trái lại với sự lo lắng của Vân, Trúc rất bình tĩnh, có phần cứng rắn:

- Đến sớm vậy bạn, kêu gì chưa? Như cũ nhé.

- Ủ, như cũ.

- Ok, em cho chị hai café đen, ít đường.

Trúc và Vân là bạn thời sinh viên, thân nhau nhưng tính tình lại trái ngược, trong khi Trúc sôi động, bộc trực thì Vân lại nhu mì, lặng lẽ. Thế mà họ lại có chung nhau nhiều sở thích, như bây giờ nè.. café đen ít đường.

- Hú tao ra có chi hông?

- Có, đám cưới mày, tao không dự được, tao ra Phú Quốc làm, tuần rồi mới có một dự án ngoài đó. Tao bị đi, không từ chối được. Đừng giận nhe.

- Mày báo anh Hội chưa?

- Lãng nhách, sao tao phải báo cho thẳng chả, nói mày được rồi.

- Mày với anh thân nhau mà, mày không báo anh buồn sao?

- Mày buồn mới quan trọng, còn ông thì có mày an ủi rồi, buồn khi gì! Khéo lo

- Mày ... không dự đám cưới của tao thiệt hả?

- Thiệt, tao cũng buồn nhưng hết cách rồi em gái

Café của Trúc & Vân chỉ có thể, cả hai trầm ngâm rồi từ giã. Vân biết tính Trúc, nói là làm, có khuyên cách nào cũng vô ích. Vân thấy buồn, nhất là không biết nói sao với Hội, anh thân với Trúc vậy, sao Trúc không báo ... Vân thấy lo lo!

Thật ra, Trúc không đi đâu hết, Trúc mượn cớ thôi, bởi cô biết, sự có mặt của cô sẽ làm Hội khó xử. Không phải cô hận anh, cô biết anh yêu cô từ lâu lắm, từ cái hồi mà Vân vô tình thổ lộ, Vân yêu Hội, cô đã âm thầm để ý thái độ của anh, cô biết anh yêu cô chứ không phải Vân. Nhưng Vân mong manh vậy, hiền dịu vậy, liệu cô ấy có chịu được cú sốc không?!

Trúc đã lảng tránh Hội từ đấy, cô tạo mọi điều kiện cho anh và Vân, dù đôi lúc lòng có nhói đau. Chuyện vừa rồi là một sự cố, một sự cố làm cho cô có thời gian nhìn lại mình, tình cảm của mình dành cho anh. Cô chợt giật mình khi thấy mình không hề hận anh. Cô đón nhận điều đó thật bình thản. Nhưng có con với anh là điều cô không mong đợi. Cô quyết định rồi, ngày mai cô sẽ đi bệnh viện.

Chuông nhà thờ đổ một hồi dài, giáo dân cũng dần về hết, chỉ còn lại Trúc, cô ngồi nơi hàng ghế đá, dưới bóng đức mẹ, thần thờ nhìn vu vơ, rồi dừng lại nơi một người phụ nữ. Trúc nhìn thật lâu người phụ nữ ấy. Cô đã quỳ dưới

chân đức mẹ khá lâu, tay mân mê một cây thánh giá bạc. Hình ảnh đó làm Trúc tò mò, cô kiên nhẫn đợi cho đến khi người phụ nữ đó cầu nguyện xong và lân la hỏi chuyện khi người phụ nữ đến bên ghế đá, ngồi cạnh cô.

- Chị về muộn vậy?

- Tôi không nỡ để con lại một mình... nó sẽ lạnh lắm...

- Ý chị là...

Rồi trong vô thức, chị kể cho Trúc nghe về mối tình đẹp của chị, anh yêu chị nhưng nhất định không theo đạo. Chị thuyết phục anh thế nào cũng không được?! rồi họ cãi nhau, anh xách xe ra về. Một tai nạn đã cướp mất anh của chị. Đúng lúc chị biết mình có thai, chị đã mừng khôn xiết. Ba mẹ chị, anh chị em chị đã mừng chị không tiếc lời, chị cũng mừng, bởi có con là niềm mong ước của chị. Nhưng có lẽ, kiếp trước chị làm việc ác, nên đứa bé cũng bỏ chị mà đi... Cũng từ đó, chị không thể có con được nữa. Nếu không còn cha mẹ, có lẽ chị đã đi tu...

Gió chiều se se lạnh, Trúc đã ngồi im như tượng trong bệnh viện suốt buổi chiều để nghĩ về người phụ nữ đó, nghĩ về anh và về con. Cô chợt nhận ra một điều, cô ích kỷ, ít ra là với con của mình. Có thể nó đến không đúng thời điểm, nhưng nó vẫn có quyền sống như bao con người khác. Có những thứ vượt đi của người này, lại là nỗi khát khao của người khác. Nếu một ngày, cô giống người phụ nữ đó ...

- Cô Trúc, nhận thư nè!

- Ai mà gửi thư cho mình hè? Con Vân chắc

“Trúc,

Mày khỏe không? Công việc mới thế nào, mày đi rồi, không có ai cho tao tâm sự, tao thấy trống trải quá. Tao báo mày một tin, tao không cưới Hội nữa. Tao biết mày sẽ hỏi lý do, lý do đơn giản lắm, tao phát hiện ra anh ấy không thật sự yêu tao, anh đã yêu một người khác, yêu đơn phương mày Ạ. Trước đám cưới một tuần, tao qua nhà anh chơi. Đúng lúc má anh gọi điện kêu anh ra cửa hàng đón bà về, anh giao nhà cho tao giữ rồi lật đật đi liền. Tao rảnh

rồi không biết làm gì, mở máy tính của anh để chơi game. Tao mở yahoo để check mail, tình cờ phát hiện anh đang viết thư cho ai đó trên yahoo. Mà biết mà, bản tính con gái tò mò nên tao đọc luôn...”

Trúc thấy nổi cả gai ốc khi đọc đến đây, có lẽ nào?!! “... thì ra anh yêu người khác và còn có tình một đêm nữa mà. Anh ấy viết rất dài, kể lể nổi nhớ nhung cô gái đó, giờ tao mới biết, tao chỉ là người đến sau thôi. Mà mày cũng biết tính tao, tao rất cầu toàn, tao không cho phép người đàn ông của tao chia sẻ tình cảm với ai hết, vậy là tao nói chia tay. Điều tao buồn nhất là anh ấy không níu kéo gì cả, chỉ gật đầu và bảo “tùy em, anh xin lỗi”. Thiệt sự, tao rất muốn biết cô gái đó là ai, tao muốn truy tới cùng cho hả dạ, nhưng rồi tao nghĩ lại, biết thì sao, không biết thì sao, cũng một kết cục thôi.

Tao nhớ mày quá, giá mà có mày ở bên cạnh tao, có lẽ tao sẽ bớt cô đơn hơn. Mày không cần an ủi đâu, tao biết mình phải làm gì mà ... “

Vân viết nhiều lắm, hơn hai trang giấy mà Trúc không còn hơi để đọc, thần thờ buông rơi lá thư, Trúc chìm đắm trong dòng suy nghĩ, trong vô thức, Trúc đưa tay xoa bụng. Con gái đã gần tám tháng rồi, đập cũng mạnh mẽ lắm. Kể từ lúc quyết định giữ lại con, Trúc bỗng dưng thấy yêu con nít lạ, Trúc không còn cảm giác phiền hà, bức bối nữa. Nhất là khi cảm nhận được cái đập nhẹ nhẹ của con, Trúc vui vô cùng, thỉnh thoảng lại cười vu vơ, thỉnh thoảng lại nghĩ về Hội. Nếu Hội biết mình có con, anh sẽ hạnh phúc lắm, Trúc hiểu Hội, anh yêu trẻ con vô cùng. Còn nhớ những lúc café vớ vẩn, Hội hay kể Trúc nghe về mơ ước ngôi nhà và những đứa trẻ. Hôm nay, lá thư này như trút được gánh nặng trong lòng Trúc, cảm giác tội lỗi của kẻ thứ ba như giảm đi phần nào. Ít ra, Vân sẽ không đau khổ về sau nếu biết chồng có con riêng.

Cảm giác mệt mỏi sau cơn đau đẻ như được xoa dịu phần nào khi Trúc cảm thấy có bàn tay ai đó đang xoa bóp chân tay cho mình, gượng mở mắt ra, Trúc cứ ngỡ mình đang mê. Hội đang ẵm con, miệng cười tươi, ngọng ngịu “tục tưng của ba, sưng quá hà”.

- Con tỉnh rồi hả, nằm yên chút để dì bóp tay cho, tí nữa hãy ngồi dậy.

Dì hai dịu dàng khuyên Trúc rồi đứng dậy đi rót nước, còn lại Trúc với sự ngạc nhiên tột độ.

- Sao em lại giấu anh, sao em lại gánh chịu nỗi đau một mình, em biết là em đã hành hạ anh đến dường nào không? Nếu dì hai không gọi cho anh, cả đời này anh sẽ ân hận vô cùng.

- Dì Hai gọi anh hả? Dì hứa với em rồi mà ...

- Con đừng giận dì, dì có một mình, thấy con đau gần cả ngày, bác sỹ lại nói thai ngược, làm dì sợ quá trời, dì không dám gọi cho ba mẹ con, cũng không có ai phụ nên dì đành gọi nó, dù sao nó cũng là ba của thằng nhóc mà. Với lại dì không đành lòng nhìn con đi biến một mình như vậy, Trúc à.

- Em đừng trách dì, anh phải mang ơn dì mới đúng, nhờ có dì mà anh mới có cơ hội gặp em và con. Đừng nghĩ lung tung nữa, em nghỉ đi, con đã có anh lo, không sao hết nhe. Có gì đợi em khỏe rồi ta hãy nói.

Rồi như chỉ đợi có vậy, Hội ôm ghì Trúc vào lòng, nước mắt rơi nóng hổi trên vai Trúc.

Không dừng, Trúc thấy bình yên lạ.